

Arrest

nr. 310 381 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 4 november 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 30 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 22 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 1995 in [N.], district Surobi, provincie Kaboel waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, de zonen van uw broer, en uw jongste zus. Uw moeder werd tijdens de machtsovername van de taliban in augustus 2021 gedood door de taliban. U praktiseert de soennitische islam. U hebt twee jaar management gestudeerd aan de universiteit. Nadien werkte u sinds 2016 voor de organisatie Coordination of Afghan Relief (COAR).

U werkte sinds augustus 2016 voor de Coordination of Afghan Relief (COAR), een organisatie die volgens u onderwijs biedt aan leerlingen die geen onderwijs kunnen krijgen. In dat opzicht gaf u les aan ongeveer 25-30 meisjes bij u thuis. U leerde hen basisonderwijs waaronder lezen en schrijven. Een eerste dreigbrief van de taliban ontving u op 30 november 2016 waarin ze u ervan beschuldigden christelijke godsdienstles te geven aan meisjes. U nam deze dreiging niet serieus omdat u vertrouwen had in de veiligheidssituatie in uw district. Uw tweede dreigbrief ontving u op 11 maart 2017. Ook deze keer was u ervan overtuigd dat de situatie in uw district veilig was en dat de taliban u niets konden doen, daarom nam u geen veiligheidsmaatregelen. U bleef werken tot en met de machtsovername van de taliban in augustus 2021. Op de tweede nacht van de machtsovername was u thuis en gaf u les aan uw zus en uw neefjes. Uw moeder was buiten. De taliban belden aan schreeuwden dat jullie de deur dienden te openen. Ze begonnen te schieten en raakten uw moeder twee maal in de borst. U liet uw moeder daar achter en ging via een gemeenschappelijke deur op de tweede verdieping naar het huis van uw oom. U vertrok diezelfde avond in vrouwenkleren naar Kaboel. In Kaboel ging u naar het huis van uw oom en bracht er de nacht door. In de ochtend ging u een ticket kopen richting Nimroz. Daarna verliet u Afghanistan.

Na uw vertrek omstreeks augustus 2021, bleven de taliban uw familie lastigvallen. Ze kwamen nog tweemaal langs en namen verschillende zaken van uw werk mee met hen. Ook hebben ze uw neefje verwond. Toen u in Bosnië aankwam, kreeg u van uw zus te horen dat uw moeder dezelfde avond van uw vertrek was overleden. Tot die tijd dacht u dat ze nog in leven was.

Uw vrees is ook gelinkt aan het werk van uw neef die lijfwacht was van Ashraf Ghani. U vreest dat u die dreigbrieven ook ontving omdat hij zo'n hooggeplaatste overheidsfunctie bekleedde. U vroeg hem daarom na het ontvangen van de tweede dreigbrief om niet meer naar uw huis te komen.

U reisde via Iran naar Turkije en kwam er na een verblijf van 27 dagen het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. U zette vervolgens uw reis voort via Servië en Bosnië en kwam via Kroatië opnieuw het grondgebied van de lidstaten binnen. Daarna reisde u verder via Slovenië naar Italië. Na een verblijf van elf dagen, zette u uw reis verder via Frankrijk naar België waar u aankwam op 4 november 2021 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 5 november 2021.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat u voor een buitenlandse organisatie heeft gewerkt en omdat uw neef een hooggeplaatste overheidsfunctie had als lijfwacht van president Ashraf Ghani.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: foto's van meisjes in uw klas, twee dreigbrieven van de taliban, een kopie van uw internationale paspoort, foto's van uw neef als lijfwacht met verschillende mensen en op verschillende locaties tijdens de uitoefening van zijn werk, een aanbevelingsbrief van uw bij COAR, medische attesten van uw neefje die door de taliban werd neergestoken, uw originele taskara, een certificaat, uw diploma middelbaar onderwijs, een kopie van uw taskara, verschillende badges van uw werk, twee tewerkstellingscertificaten van COAR, een certificaat van uw opleiding, arbeidscontracten van 2017-2021, en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat u les gaf aan meisjes bij een buitenlandse organisatie en zij u ervan verdachten hen tot het christendom te willen bekeren. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and

humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt immers dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel of personeel van onderwijsinstellingen te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u werkte voor de Afghaanse onafhankelijke hulporganisatie Coordination of Afghan Relief (COAR) en dat u les gaf aan meisjes.

Echter zijn uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet aannemelijk. U begon voor de organisatie te werken in augustus 2016 en kreeg uw eerste dreigbrief enkele maanden later in november 2016 (CGVS, p 5 en 17). Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u geen enkele veiligheidsmaatregel hebt genomen om uw werk geheim te houden voor de taliban. U hierover bevraagd, stelt u: "Ik moest geen voorzorgsmaatregelen nemen omdat ons district in die tijd heel veilig was, zelfs als taliban wou komen waren ze niet in staat." (CGVS, p 10). Om dan later te verklaren: "Wanneer iemand een dreigbrief ontvangt, zijn ze in doelwitlijst en willen ze gewoon kans vinden om die persoon te vermoorden." (CGVS, p 18). Na het ontvangen van uw eerste dreigbrief liet u echter wederom na maatregelen te nemen om uw veiligheid te garanderen. U gevraagd wat de taliban zouden doen indien u niet zou stoppen met lesgeven, stelt u: "Het was niet gespecificeerd wat ze zouden doen maar ze zeiden: je zal krijgen wat je verdient." (CGVS, p 19). U bovendien gevraagd waarom u niet bang was na die eerste bedreiging, stelt u: "Omdat ze niet specificeerden wat mijn straf zou zijn en belangrijkste reden was dat veiligheid van district heel goed was en ik was heel zeker (confident) over onze security." (CGVS, p 19). U dan gevraagd welke veiligheidsmaatregelen u nam na die eerste waarschuwing, stelt u: "Ik deed niets specifiek qua voorzorgsmaatregelen, ik praatte met manager en deelde ook met vaders van de meisjes en ze waren ook zeker over de security van ons district." (CGVS, p 19). Uw afwachtende en berustende houding valt niet te rijmen met de ernstige dreiging door de taliban en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Ten tweede gaan de taliban volgens uw verklaringen omslachtig te werk in hun vervolging van u. Zo stelt u dat u vier maanden na het ontvangen van uw eerste dreigbrief, al een tweede ontving. Aangezien er in uw eerste dreigbrief (dd: 03/08/1395, omgezet naar de westerse kalender 24/10/2016) te lezen staat dat de Mujahedeer van het Islamitisch Emiraat al de instructies heeft gekregen om u te vangen en u uw straf ter plaatse te geven als u niet stopt met uw werk (zie dreigbrief, vertaald document), is het vreemd dat zij ervoor opteren u toch een tweede dreigbrief te sturen in plaats van hun dreiging direct uit te voeren zoals origineel gepland. Daarenboven werd er u gevraagd wat er in de tweede dreigbrief staat, waarop u het volgende antwoordt: "In 2e brief stond er dat we je al vertelden dat je je job moest stoppen en we hebben alle Mujahedeer geïnformeerd dat als ze u vinden altijd en overal, je moet gestraft worden met dood en het zal voorbeeld zijn voor leerkrachten die andere religies leren aan studenten (CGVS, p 19). In uw tweede dreigbrief (dd: 21/12/1395, omgezet naar de westerse kalender 11/03/2017) staat er tevens te lezen dat u een brutale dood zult sterven (zie dreigbrief, vertaald document). U gevraagd wat u na deze tweede waarschuwing deed, stelt u: "Opnieuw deelde ik het met manager dat deze keer ze mijn straf hebben gespecificeerd. Als antwoord vertelde hij me: dat het nog altijd uw keuze is. Als je job wilt verlaten, mag je. En ik zei hem: dat ik confident ben met mijn security en job zal verder zetten en ik zette job voort tot ineenstorting gebeurde. Ik wilde de kinderen lesgeven en had ook geld nodig om familie te ondersteunen." (CGVS, p 19). U dan gevraagd naar welke veiligheidsmaatregelen u na die tweede toch duidelijke waarschuwing nam, stelt u echter dat u er geen nam, dat u en de vaders van de kinderen zeker waren over de veiligheid van het district. Bovendien verwachtte u niet dat de taliban de macht zouden overnemen en had u onvoldoende middelen om in uw bescherming te voorzien (CGVS, p 19). Uw verklaring dat u geld nodig had om uw familie te ondersteunen en daarom bleef werken, overtuigt niet afdoende aangezien iedereen in uw familie tewerkgesteld was (CGVS, p 5). Daarenboven vindt u de bedreiging enerzijds voldoende ernstig om het te bespreken met uw manager, anderzijds neemt u nog altijd geen maatregelen om uw veiligheid te garanderen. Opnieuw doet uw afwachtende houding afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen door de taliban.

U bovendien gevraagd hoe lang u nog bleef lesgeven na het ontvangen van de tweede dreigbrief, stelt u: "Tot ineenstorting van het land. 15 dagen voor de val, daalde het aantal studenten doorheen de tijd." (CGVS, p 19). U stelt ook "Ik werkte tot 15 dagen voor ineenstorting van AFG en aantal studenten ging naar beneden omdat ze bang waren en ik was ook bang." (CGVS, p 11). U verder gevraagd of u tot 15 dagen voor de

machtsovername bleef werken zonder problemen van de taliban, ondanks een tweede ernstige dreigbrief 4 jaar eerder, stelt u: "Ik had geen probleem alleen dat ik 2 dreigbrieven kreeg en ik werd bedreigd met mijn leven maar deed verder met mijn lesgeven want kleine zuster was aan het verbeteren, en dat moedigde me aan en ik voelde dat andere meisjes ook zouden verbeteren." (CGVS, p 11). Dat de taliban u een tweede keer bedreigen met een brutale dood (zie supra) en u vervolgens vier jaar met rust laten, overtuigt ook niet. Deze onaannemelijke verklaringen over de concrete problemen die u had met de taliban doen in deze verder afbreuk aan het geloof in uw asielrelaas.

Ten derde lijkt u niet in staat te verklaren waarom de taliban u juist hadden bedreigd. Talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden ondermijnen uw verklaringen. Zo stelt u dat u vijf collega's had in uw dorp die net zoals u lesgeven aan meisjes in hun huis (CGVS, p 11). Bovendien stelt u dat er in uw district zo'n 17-18 leerkrachten waren aangesteld (CGVS, p 11). U gevraagd over uw collega's te vertellen, stelt u: "Ik ken ze allemaal en ze waren veilige mensen." (CGVS, p 12). U nogmaals gevraagd over hen te vertellen, stelt u: "We contacteerden elkaar via telefoon, zaten soms samen en leerden van elkaar." (CGVS, p 12). U gevraagd of uw andere collega's in het dorp net zoals u dreigbrieven hadden ontvangen, stelt u: "Ze hebben dezelfde soort brieven ontvangen toen ik er was maar na de val heb ik geen contact met hen daarom weet ik niet waar ze zijn en hoe ze zijn." (CGVS, p 17). U gevraagd wat uw collega's deden na het ontvangen van die brieven, stelt u: "Het probleem was hetzelfde, ze deden hetzelfde als ik. We informeerden managers en deden verder met lesgeven maar weet niet wanneer ze hun brieven ontvingen en wat erin stond." (CGVS, p 17). U gevraagd of u uw collega's heeft ingelicht over wat er in uw dreigbrieven stond, stelt u aanvankelijk: "Ze hebben me niet verteld wat er in die van hun stond geschreven en ik vroeg het niet." (CGVS, p 17). U nogmaals gevraagd of u hen vertelde wat er in uw dreigbrief stond, antwoordt u ontkennend (CGVS, p 17). Even later stelt u dan: "Één van mijn collega's, wanneer hij dreigbrief kreeg, belde me en hij was bang en dan vroeg hij me. Ik zei dat ik er geen ontvangen had maar ik zei hem dat hij kan gaan praten met manager." (CGVS, p 17). Een dergelijke wijziging in uw verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven naargelang de vragen bijstaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Met andere woorden, u legde geen bevredigende verklaring af waarom de taliban u juist zouden viseren.

Bovendien werd u gevraagd of er collega's waren die gestopt zijn met lesgeven door het ontvangen van een dreigbrief, waarop u ontkennend antwoordt (CGVS, p 17). U gevraagd of taliban naar hun huis zijn geweest, stelt u het niet te weten (CGVS, p 17). U gevraagd wat er met uw collega's is gebeurd na uw vertrek, stelt u: "Ik weet het niet want heb geen contact met hen en niemand heeft me geïnformeerd over hen." (CGVS, p 17). U gevraagd of u nog contact had met iemand in COAR, stelt u plots dat u wel contact hebt met uw manager en dat hij u twee maanden voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft gebeld (CGVS, p 17). Zo stelt u ook dat hij nog in Kaboel woont en nog manager is bij COAR (CGVS, p 18). Uw eerdere verklaring dat u niet op de hoogte bent over het lot van uw collega's omdat u geen contact heeft met hen valt overtuigt niet aangezien u deze informatie gemakkelijk aan uw manager bij COAR gevraagd kon hebben. Uw desinteresse in het lot van uw collega's doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees aangezien u op basis van dezelfde gronden bedreigd werd door de taliban. Daarnaast werd u gevraagd of uw manager [J.] problemen heeft gehad met de taliban, waarop u antwoordt: "Neen hij heeft geen probleem want hij was in center en wij in district en mijn belangrijkste probleem was dat ze dachten dat ik christelijke godsdienstles gaf. Ze zijn echter goed met de manager omdat de taliban de hulporganisaties nu helpen zodat ze wereldwijd erkend kunnen worden. Hij vertelde me: in realiteit willen ze ons niet helpen, gewoon omdat ze willen erkend worden, helpen ze ons nu." (CGVS, p 18). Aangezien de organisatie waarvoor u gewerkt hebt nog bestaat en de manager blijkbaar geen problemen kent, kan geconcludeerd worden dat een persoonsgerichte vrees voor vervolging omwille van uw eerdere samenwerking ermeer dan ook niet is vastgesteld.

Ten vierde zijn uw verklaringen over het huisbezoek van de taliban waardoor u uiteindelijk het land verliet eveneens zwak. Zo blijft u ook vaag over enkele kernaspecten. U stelt dat de tweede nacht na de val van de vorige regering de taliban aanbelden (CGVS, p 15). U gevraagd of taliban in uw huis kwamen of buiten bleven, stelt u: "Ik weet het niet maar wanneer ik in Turkije was, ik praatte met broer en vroeg naar moeder en op dat moment zei hij me dat ze oké was maar ze is in ziekenhuis. Maar wanneer ik in Bosnië was, praatte ik met zuster en ze zei dat onze moeder is gestorven de nacht dat het schieten gebeurde maar mijn broer wou niet dat ik dit wist." (CGVS, p 20). Het is dan ook merkwaardig dat uw familie u omwille van deze inval Afghanistan doet ontvluchten, uw reis naar België laat regelen om u hier internationale bescherming te doen aanvragen, maar tegelijkertijd u in het ongewisse laat over de precieze omvang van deze problemen.

Ten vijfde overtuigen uw verklaringen over de omstandigheden waarin u toen aan de taliban bent kunnen ontsnappen niet. Zo stelt u dat u uw moeder na de schietpartij hebt achtergelaten in een huis waar enkel uw kleinere zus en neefjes aanwezig waren (CGVS, p 15 en 20). U stelt bovendien dat uw oom de schoten heeft gehoord en u vroeg wat er gebeurd was, waarop u hem antwoordde: "Ik vertelde hen dat ze moeder hebben geschoten en ik vertrok" (CGVS, p 20). U bovendien gevraagd of uw oom nadien ging kijken hoe het met uw moeder gesteld was, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS, p 21). Dergelijk gebrek aan interesse in het lot

van uw moeder zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling. Bovendien heeft u geen kennis over de talibs die uw moeder doodschoten en op zoek waren naar u. U over hen gevraagd, stelt u gewoonweg: "Ze waren taliban, ik zag hen niet maar ze zeiden dat "de veranderaar van religies" de deur opende, dus daarom verstond ik het." (CGVS, p 20). Uw verklaringen over de taliban, tevens de actoren van vervolging, zijn opvallend vaag en beperkt. Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over uw vervolgers doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Nochtans zou u goed op de hoogte moeten zijn van dit conflict dat de oorzaak was van uw eigen vertrek uit uw land van herkomst.

U verklaart ook dat uw familie na uw vertrek geen veiligheidsmaatregelen heeft genomen om zich te beschermen (CGVS, p 20 en 21). Uw vader heeft wel een dikkere metalen deur geplaatst maar u gaf aan dat dit niet voldoende was om de taliban tegen te houden (CGVS, p 21) en dat zij meerdere keren naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p 21). Het is dan ook merkwaardig dat uw familie niet de noodzaak zag om zich te beschermen gezien uw moeder door de taliban zou zijn doodgeschoten en gezien uw oudere broer Javid net als u leerkracht is (CGVS, p 5). Door uw gezin werden er enkel maatregelen genomen om u te beschermen. Voor u werd er tot een ingrijpende oplossing overgegaan door u richting Europa te sturen, terwijl uw familie in Naghlo bleef wonen en verder niets ondernam. U stelt bovendien dat uw familie het goed stelt (CGVS, p 5 en p 14) en uw broers en uw vader hun werk nog kunnen uitoefenen (CGVS, p 5). Het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw achtergebleven gezinsleden, staat bijgevolg haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten.

Ter afsluiting linkt u uw problemen ook aan het feit dat uw maternale neef tewerkgesteld was bij de voormalige overheid als lijfwacht van zowel Ashraf Ghani als Hamid Karzai (CGVS, p 14). Uw verklaringen hieromtrent overtuigen allerm minst. U gevraagd of deze neef problemen had met de taliban door zijn werk, stelt u: "Voor de val niet maar toen val gebeurde, mijn neef die bodyguard is, zijn familie ging naar Amerika in vliegtuigen die vluchtelingen meenam en hijzelf is in Turkije." (CGVS, p 15). U gevraagd of u ooit problemen had door het werk van uw neef, antwoordt u eerst ontkennend (CGVS, p 15). U nogmaals gevraagd, stelt u: "90 % van problemen gebeurden doordat ik leerkracht was, 10 % door mijn neef die werkte voor Ashraf Ghani omdat hij naar mijn huis kwam, en op einde vroeg ik hem niet naar huis te komen op een beleefde manier omdat het gevaarlijk was." (CGVS, p 15). U gevraagd hoe het werk van die neef problemen voor u veroorzaakte, stelt u: "Dat is wat ik denk dat ik 10 % problemen heb door hem want wanneer hij kwam, kwam hij met 5-6 vrienden en ze hadden geweren omdat ze werkten met overheid en mensen die in dorp werkten, worden gelukkig wanneer ze mensen zien van stad en ze kwamen voor feestdagen en bleven dus 2-3 dagen en wanneer ik dreigbrieven kreeg, vertelde ik hem niet te komen bezoeken." (CGVS, p 22). U gevraagd of die neef u nadien dan niet meer bezocht bevestigt u dit en zegt u dat jullie elkaar telefonisch contacteerden (CGVS, p 22). U gevraagd of de taliban u ooit bedreigd heeft door zijn job, antwoordt u ontkennend, dat het was omdat u leerkracht was (CGVS, p 22). U gevraagd welke maatregelen hij nam om veilig van en naar zijn werk te gaan, stelt u dat hij op een veilige plaats woonde (CGVS, p 22). U verder gevraagd of er mensen in uw dorp op de hoogte waren dat uw neef voor Ghani werkte, stelt u dat wanneer uw neef naar het dorp kwam ze hem respectvol behandelden en vroegen bij hem te blijven als gast (CGVS, p 23). U een laatste keer gevraagd of uw neef problemen had met de taliban toen hij zijn werk deed, stelt u: "Nee ze hadden geen probleem, hij had geen probleem met hen. Zijn familie en hij leefden in zelfde dorp waar wij woonden. De dorpen zijn anders maar we waren dichtbij." (CGVS, p 23). Aangezien u aangeeft dat uw maternale neef zelf geen problemen kende met de taliban, u niet meer bezocht sinds het ontvangen van uw tweede dreigbrief (CGVS, p 22) en hij na de machtsovername naar Turkije is gevlucht (zie supra), kan hieruit geconcludeerd worden dat uw vrees voor de taliban betreffende het werk van uw maternale neef niet aannemelijk is.

De documenten die u hebt voorgelegd van zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. Het kopie van uw internationaal paspoort, het kopie van uw taskara en de originele bewijzen enkel uw identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. Uw opleidingscertificaat en kopie van uw diploma secundair onderwijs bevestigt uw scholingsgraad, een feit dat hier ook niet ter discussie staat. Uw arbeidscontracten, werkbades en tewerkstellingscertificaten bewijzen dat u voor een Afghaanse hulporganisatie heeft gewerkt, een gegeven dat ook niet ter discussie staat. De verschillende foto's van meisjes in uw klas bewijzen enkel dat er een groep meisjes gefotografeerd werd in een klaslokaal en zijn geen voldoende bewijs van uw verklaringen omtrent uw problemen met de taliban. Privé-foto's hebben immers weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De kopieën van de werkdocumenten van uw neef waarmee u zijn werk bij ANSF wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat de erop vermelde persoon in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. U slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat deze stukken daadwerkelijk aan uw maternale neef toebehooren. Zo brengt u geen begin van bewijs van de familiale band met deze persoon aan. Ook legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de documenten die u hebt neergelegd. Op elk van de aangebrachte foto's kan u slechts uw neef in een voor u onbekende omgeving aanduiden, maar u kan niet situeren in welke context ze werden genomen (CGVS, p 24). Bovendien blijkt uit sommige van de foto's van uw neef dat deze van sociale

media werden gehaald (zie groene map, foto's neef). De herkomst van de voorgelegde foto's is dan ook onduidelijk.

In verband met de dreigbrieven die u ontvangen hebt, stelt het CGVS vast dat dergelijke handgeschreven brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld, en de bewijswaarde ervan dus relatief is. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

De medische attesten die u heeft neergelegd van uw neef die door de taliban zou neergestoken zijn bewijzen enkel dat een persoon opgenomen werd in het ziekenhuis. U brengt wederom geen bewijs van de familiale band met deze persoon aan en er wordt niet in aangetoond dat deze persoon werd neergestoken door de taliban, per uw verklaring (CGVS, p 24). De envelop voegt verder niets toe aan uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingen-status, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker betwist allereerst de motivering in de bestreden beslissing inzake zijn asielrelaas. Hij is het niet eens met de volgens hem eenzijdige en kortzichtige overwegingen in de bestreden beslissing, die er enkel op zijn gericht om dit relaas af te wijzen. Hij betoogt dat twijfels omtrent een aantal aspecten van het asielrelaas de asielinstanties niet ontslaan van hun plicht om minstens rekening te houden met de vaststaande gegevens en hij benadrukt dat hij een “omstandig dossier stukken” heeft neergelegd. De gedane appreciatie van deze stukken is volgens hem weinig ernstig. Hij benadrukt dat het niet wordt betwist dat hij gedurende vier jaar thuisonderwijs gaf aan meisjes en onderwijs aan meisjes verboden is door de taliban. Volgens hem focust de bestreden beslissing enkel op de ongeloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten uit het verleden en heeft verweerder nagelaten om na te gaan in welke mate dit soort activiteiten een ernstige vrees voor vervolging in geval van terugkeer kan aantonen. Hij wijst erop dat de situatie in zijn regio destijds opmerkelijk verschillend was ten opzichte van de huidige situatie. Hij is ook van mening dat het door verweerder aangehaalde rapport van EUAA dat handelt over alle humanitaire personeel en personeel van onderwijsinstellingen bezwaarlijk kan worden beschouwd als voldoende specifiek om te oordelen dat hij geen risico loopt. Volgens hem betwist verweerder ook niet, of laat hij alleszins na dit aspect te behandelen, dat de taliban terecht of onterecht buitenlandse organisaties beschuldigen van (christelijke) beïnvloeding, waardoor deze in een negatief daglicht komen te staan. Hij herhaalt dat hij door bepaalde personen werd gepercipieerd als zou hij christelijke godsdienstles hebben gegeven. Hij wijst er ook op dat zijn omgeving op de hoogte was van zijn activiteiten en hij dit dus niet verborgen kan houden in geval van terugkeer. In dit verband merkt hij ook op dat het feit dat zijn manager in Kaboel momenteel nog steeds aan het werk is, geen garantie is voor de perceptie waaraan hij zelf zal worden blootgesteld, te meer na terugkeer uit Europa. Daarnaast betoogt verzoeker dat verweerder zich, wat het werk van zijn neef betreft, eveneens beperkt tot het beoordelen van de situatie uit het verleden en nalaat te onderzoeken of deze familieband – die algemeen bekend was en is in het dorp – actueel een rol speelt in geval van terugkeer, ook al is zijn neef intussen zelf ook gevlucht. Hij herinnert aan de regels inzake de bewijslast en de samenwerkingsplicht die gelden in het kader van de nood aan internationale bescherming en het feit dat noch de commissaris-generaal noch de Raad een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen maar wel om alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming.

2.2. Inzake de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), voert verzoeker verder aan dat de motivering een aantal premissen vooropstelt die vooralsnog zeer voorbarig zijn te noemen. Zo stelt hij dat het niet vanzelfsprekend is dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor de terroristische groeperingen. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing zelf toegeeft dat deze groepen, hoewel ze doelen viseren, geen rekening houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers. Hij vervolgt dat het bovendien voorbarig is om zich te baseren op cijfers die zijn verzameld in een fase van grote ommekeer, instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, te meer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest is verminderd. Het besluit dat er een sterke daling is van het geweld, die bovendien duurzaam moet zijn, is volgens hem voorbarig en niet objectief te verifiëren. Ten slotte is verzoeker van mening dat de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld het talibanregime zelf is. Aldus dient eerst te worden onderzocht welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het talibanregime niet wordt erkend door de Belgische overheid. Hij betwist ook dat het aantal intern ontheemden zou afnemen. Ter

ondersteuning hiervan verwijst hij naar verschillende rapporten en/of artikelen met algemene landeninformatie.

2.3. Verzoeker is verder van oordeel dat er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijk ruimte kan worden gevonden voor de toepassing van subsidiaire bescherming in de specifieke situatie van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Volgens hem blijkt uit artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade veroorzaakt en is er marge om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt te kwalificeren onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het voor hem volstrekt onduidelijk is dat een handelen of nalaten van het talibanregime is vereist. Hij benadrukt dat de rol van de internationale gemeenschap ook overweldigend is. Verzoeker wijst op *“het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de-facto Taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van socio-economische deprivatie”*, nu dit niet in staat is en/of niet wil redelijke maatregelen tot voorkoming van ernstige schade te treffen en gelet op het feit dat het hier gaat om een falende staat, die trouwens niet wordt erkend in het internationaal rechtsverkeer. In elk geval is verzoeker verder van mening dat precare leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Hij stelt ten slotte vast dat in het kader van een mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet enkel moet worden gekeken naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar ook naar de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten. Hij betoogt dat de Raad zelf reeds heeft gewezen op zowel de willekeur als de wreedheid waarmee het talibanregime optreedt. In feite dringt zich volgens hem onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit regime een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling. Bij deze uiteenzetting steunt verzoeker op algemene landeninformatie.

2.4. Verzoeker legt vervolgens uit dat de stelling dat niet in het algemeen kan worden aangenomen dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen voorbarig is en de gehanteerde begrippen een duidelijkere invulling behoeven. Op dit vlak is er volgens hem te weinig objectieve verifieerbare informatie voorhanden. Hij betoogt nog dat het niet zo moeilijk is om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het Westen een risico loopt dat uiteraard nog verhoogt als hij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van westerse normen en waarden. De toevoeging dat terugkeerders het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de taliban kunnen ontkomen, is volgens hem ronduit naïef te noemen en druist ook in tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag worden verwacht dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. Een eis tot aanpassing van zijn gedrag of ideeën zou in elk geval afbreuk doen aan de rechten die de kwalificatie-richtlijn beoogt te vrijwaren. In die mate dat verwestering duidt op een cultureel, politiek, maatschappelijk en religieus gegeven, is het volgens verzoeker logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit het Westen door de taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie zijn *“bevuild”* door Westerse waarden en normen die door de taliban worden bestreden. Hij stelt dat hij in het geval van terugkeer negatief zal worden gepercipieerd en dit te meer daar hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was maar onderweg en naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver heeft verwijderd van het kader zoals dat door het talibanregime wordt ingericht. Hij benadrukt dat hij reeds lange tijd weg is uit zijn land en in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet hebben overschreden.

2.5. Verzoeker vraagt hem alsnog het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 februari 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023.

3.2. Op 19 februari 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over, waarbij hij de volgende nieuwe stukken voegt om zijn *‘progressief profiel’* aan te tonen:

- een aanbevelingsbrief van zijn manager bij de organisatie “*Citizens Organisation for Advocacy and Resilience*” (het voormalige “*Coordination of Afghan Relief*”) (hierna: COAR);
- individuele rekeningen inzake zijn tewerkstelling in de jaren 2022 tot en met 2024;
- een aanbevelingsbrief van zijn sociaal assistente in het opvangcentrum.

Hij licht daarnaast toe dat zijn manager bij COAR intussen naar Tadzjikistan zou zijn gevlucht en zijn neef die als lijfwacht werkte, onder meer voor voormalig president Ashraf Ghani, sinds kort in België is toegekomen en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij benadrukt dat zijn activiteiten en zijn progressieve mentaliteit en motivatie algemeen bekend waren in zijn omgeving en bij de taliban en hij bijgevolg een groot risico loopt op represailles bij terugkeer naar zijn land en/of regio van herkomst.

3.3. Op de zitting legt verzoeker een bijkomende aanvullende nota neer met een schrijven van zijn werkgever van 15 februari 2024 en een rapport van gevolgde Nederlandse taallessen. Hiermee wenst hij het ingeroepen risico omwille van (gepercipeerde) verwestering kracht bij te zetten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die

geldt in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.4.2. Verzoeker vestigt de aandacht op zijn progressief profiel en 'verwestering' en zijn daaruit voortvloeiende vrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

4.4.3. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Het begrip '*politieke overtuiging*' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip '*politieke overtuiging*' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker

voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36, 37, 46 en 49).

Het begrip ‘*godsdienst*’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die zijn gebaseerd op een godsdienstige overtuiging of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan deze verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘*behoren tot een specifieke sociale groep*’ oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschaps-lijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden

aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

4.4.4. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende

kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt

ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

4.4.5. Het wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Surobi in de provincie Kaboel en dat hij twee jaar management studeerde aan de universiteit (gehoorverslag CGVS, p. 4). Evenmin wordt betwist dat hij van augustus 2016, tot zijn vertrek uit Afghanistan op 16 augustus 2021, werkte voor de Afghaanse onafhankelijke organisatie COAR, een organisatie die onder meer – met financiële steun van Unicef – onderwijs biedt aan leerlingen in dorpen waar geen onderwijs voorhanden is. Hij gaf aan dat hij bij hem thuis les gaf aan ongeveer 25 tot 30 meisjes en dat hij basisonderwijs gaf, waaronder Pashtou, Dari, wiskunde, tekenen, islamitische studies en goed leren schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 6-9). Verzoekers werk voor COAR wordt, naast zijn verklaringen, ook voldoende onderbouwd door verschillende bewijsstukken. Zo legt hij volgende (originele) stukken voor: zijn taskara, een onderwijsdiploma- en certificaat, verschillende badges van zijn werk en een appreciatiecertificaat van zijn werk bij COAR. Verder legt hij kopieën voor van volgende documenten: arbeidscontracten van 2017-2021, foto's van meisjes in een klas, zijn internationale paspoort, een schoolrapport en een aanbevelingsbrief van zijn manager bij COAR. Dit profiel wordt alleszins door verweerder ook niet betwist. Verzoeker was verder 26 jaar oud toen hij het land verliet en verblijft sinds 4 november 2021 in België.

4.4.6. Uit de EUAA “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023 blijkt dat onderwijzend personeel tot een risicoprofiel behoort. Weliswaar wordt gepreciseerd dat niet alle individuen met dit profiel te maken krijgen met het risiconiveau dat is vereist om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de omstandigheden die van invloed kunnen zijn op het risico, zoals gender, de afkomst uit een gebied waar ISKP operationele capaciteit heeft, het niet volgen van de richtlijnen of het curriculum van de taliban en het zich uitspreken tegen de taliban.

4.4.7. Zelfs aangenomen dat verzoeker er niet in slaagde om de aangehaalde concrete vervolgings-feiten voor zijn vertrek aannemelijk te maken, herinnert de Raad eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Deze laatste moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

4.4.8. Uit het US Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) rapport van 30 januari 2022 (geciteerd in EUAA, “Afghanistan. Targeting of Individuals”, augustus 2022, p. 105) blijkt dat de taliban een hervorming van het schoolcurriculum hebben aangekondigd in maart 2022 en dat uit een rapport van de taliban van december 2020 blijkt dat een analyse werd gemaakt van het toenmalige curriculum waarbij twaalf aspecten werden aangeduid die niet in overeenstemming waren met de waarden die kinderen zouden moeten krijgen aangeleerd. Een centraal thema in dit rapport is het bannen van buitenlandse invloeden, het herdefiniëren van begrippen als vrede, mensenrechten en gelijkheid in overeenstemming met de islamitische traditie en het promoten van de jihad (SIGAR, Quarterly Report to the United States Congress, 30 January

2022, p. 112-113). De opperste leider van de taliban is vastberaden om de taliban-interpretatie van de sharia uit te voeren en zo de samenleving te zuiveren. Het verbod op het onderwijs voor meisjes na het lager onderwijs moet in deze context niet alleen worden gezien als een aanval tegen onderwijs voor vrouwen maar tegen westers onderwijs als dusdanig (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2013, p. 94).

Recent zijn de inspanningen om het seculier onderwijs te bannen verder opgedreven en sinds september 2023 is het religieuze onderwijs uitgebreid. Er waren op 15 augustus 2023 15.000 madrassa's over het hele land, gefinancierd door de nationale begroting en waar religieuze onderwerpen worden onderwezen met uitzondering van enkele wetenschappelijke vakken. De taliban plannen de aanwerving van 100.000 madrassa-leerkrachten en volgens UNAMA zijn er plannen om het aantal madrassa's in het land nog significant te verhogen. Madrassa-onderwijs is voor meisjes boven de zesde graad het enige beschikbare onderwijs. Ook werden ondertussen een aantal hervormingen doorgevoerd in het Afghaanse onderwijssysteem, waaronder een herziening van het schoolcurriculum om het in overeenstemming te brengen met de sharia. Hieruit blijkt dat het middelbaar onderwijs voor jongens in Afghanistan in het teken staat van de strenge interpretatie van de sharia door de taliban en er kan ook worden aangenomen dat concepten als gelijkheid van mannen en vrouwen en mensenrechten, zoals die in het onderwijs in België worden geïnterpreteerd en veelvuldig aan bod komen, gelet op de zuivering van de Afghaanse samenleving die de opperste leider voor ogen heeft, daarbij sterk worden afgewezen.

Verzoekers verklaringen op het CGVS inzake zijn eerdere werk en onderwijskansen voor meisjes vormen een indicatie van het gegeven dat hij zich een mening heeft gevormd die haaks staat op één van de kernelementen van het gedachtegoed en het beleid van de taliban, de de facto-overheid in Afghanistan. Zo wordt gewezen op, onder meer, volgende verklaringen van verzoeker: *“Ik vertelde hen: verspil je tijd niet, kom naar de les van 8-12 maar in overige tijd, probeer iets bij te leren ook. Ik moedigde hen aan om te leren omdat als ze als dokters en ingenieurs willen werken, moeten ze hard werken. Ik praatte alleen over dingen die hen aanmoedigten om meer onderwijs te krijgen.”* Verzoeker gaf aan algemeen basisonderwijs te geven, waarbij hij naast islamitische studies, onder meer ook leerde schrijven en taallessen, lessen wiskunde en tekenen gaf. Hij gaf onder meer ook les aan zijn eigen jongere zus (gehoorverslag CGVS, p. 9). Nu verzoeker aangaf in zijn dorp jarenlang les te hebben gegeven aan meisjes, is het ook aannemelijk dat zijn standpunten ter zake zijn gekend bij zijn ruimere omgeving in het land van herkomst, wat de kans vergroot dat deze ook gekend zullen zijn bij de taliban.

De omstandigheden van de terechtzitting laten de Raad niet toe zich een volledig beeld te vormen van de sterkte van verzoekers overtuiging en ook niet om de mate waarin hij daardoor de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen trekken op afdoende wijze in te schatten.

4.4.9. Verzoekers regio van herkomst en zijn omgeving vormen verder belangrijke elementen in het kader van een algehele (risico)beoordeling. Verzoeker gaf aan dat zijn dorp en district in Afghanistan tot de machtsovername door de taliban in augustus 2021 onder de controle stonden van de overheid. De taliban waren er voor de machtsovername niet echt aanwezig. Zo verklaarde hij als volgt: *“Van ons dorp 4km verder was er een laywa (tolk: die kan 3 provincies beveiligen), daarom was onze plaats heel veilig. De veiligheid van ons district was heel actief. Eigenlijk het is een hoofdweg van Torgan naar Kaboel, daarom moet het veilig zijn.”* Hij stelde nog dat tot de ineenstorting van het vorige regime er geen taliban waren in zijn dorp of district en ook dat hij in zijn leven nooit taliban was tegengekomen in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt in de huidige stand van zaken niet dat deze verklaringen van verzoeker in strijd zijn met de gekende veiligheidssituatie. Alleszins worden verzoekers verklaringen hierover in de bestreden beslissing niet betwist of weerlegd door verweerder.

Niettegenstaande verzoeker reeds 26 jaar was bij zijn vertrek uit Afghanistan, en zodoende vertrouwd is met de Afghaanse normen en waarden, lijkt te moeten worden aangenomen dat hij weinig tot geen ervaring heeft met het leven onder talibanbewind. Hij verliet het land immers, volgens zijn verklaringen, de derde dag na de val van de voormalige regering. Aldus dringt de vraag zich ook op in welke mate verzoeker, die opgroeide zonder in contact te komen met de taliban, zich zal kunnen conformeren aan of gedragen naar de heersende en strikte sociaal-religieuze regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals opgelegd door de taliban, en deze zal kunnen naleven, nu hij daar niet mee vertrouwd is.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ook dat de heersende sociaal-religieuze regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet volledig de Afghaanse (plaatselijke) gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid. Deze zijn door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, inclusief in de gebieden die reeds voor de machtsovername onder hun controle stonden. Bovendien is het beleid van de taliban inzake normen en voorschriften sterk geëvolueerd sinds de machtsovername en nog restrictiever geworden.

4.4.10. Daarenboven legt verzoeker in het kader van huidige procedure verschillende documenten neer met betrekking tot zijn traject en activiteiten sinds zijn aankomst in België.

Verzoeker legt zo een aanbevelingsbrief van zijn maatschappelijk assistente voor. Zij getuigt dat verzoeker zich goed gedraagt in het opvangcentrum, dat hij *“een stille, respectvolle jongeman [is]”* die graag aanwezig is op activiteiten, dat hij steeds zeer behulpzaam is naar anderen, dat hij zeer zelfstandig is en goed zijn weg vindt in Machelen en omgeving en dat hij zich via werk en lessen Nederlands goed inburgerd. Hij legt individuele rekeningen voor die aantonen dat hij sinds maart 2022 werkt, alsook een schrijven van zijn werkgever die getuigt dat verzoeker een meerwaarde is voor zijn bedrijf, dat hij zich heeft opgewerkt tot volwaardige procesoperator op de *“fysiochemie – Zandwasinstallatie”*, dat hij de trekker is van zijn ploeg, dat hij steeds correct aanwezig is en correcte menselijke waarden heeft en dat enkele kenmerken die hem typeren zijn respectvolle en eerlijke houding en zijn inzet zijn. Nog legt hij een rapport voor van zijn Nederlandse les, waaruit andermaal zijn zelfstandigheid blijkt evenals het feit dat hij vaak zwakkere cursisten op weg helpt.

Uit het geheel van deze elementen blijkt dat verzoeker zich heeft ondergedompeld in de Belgische samenleving en er ook actief in participeert waarbij hij onvermijdelijk in contact is gekomen met normen, waarden, gedragingen en opvattingen die – in feite – de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienst-vrijheid, en die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving.

4.4.11. Tijdens zijn gehoor op het CGVS werden verzoeker uitgebreid vragen gesteld over zijn dagelijks leven in Afghanistan en vluchtrelaas. Verzoeker is op geen enkel moment gevraagd of er voor hem risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn, die erop zouden kunnen wijzen dat hij met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van zijn verblijf in het buitenland of zijn (gepercipieerde) verwestering bij terugkeer naar Afghanistan. Er werd op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud enige vraag in die richting gesteld. In de bestreden beslissing wordt niettemin gemotiveerd als volgt: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”* In voorliggende zaak getuigt het niet van een zorgvuldige besluitvorming waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet nader werd bevestigd over hoe hij het leven onder de taliban ziet, maar verweerder niettemin alsnog overgaat tot een beoordeling.

4.4.12. De Raad stelt vast dat, op basis van de elementen die door verzoeker werden aangereikt, voor hem een aantal risicobepalende factoren lijken te bestaan, waarvan moet worden nagegaan of zij, cumulatief beschouwd, voldoende zijn om te besluiten dat voor hem in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Daargelaten de eventuele ongelooftwaardigheid van het oorspronkelijke vluchtrelaas, dringt zich dus een verder onderzoek op naar verzoekers profiel en de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak, dit in het kader van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken. In de huidige fase van de procedure heeft de Raad aldus onvoldoende elementen om het risico dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan te beoordelen. Daarbij moet rekening worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft en met de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

4.4.13. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële

elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.4.14. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoek-schrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juni 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS